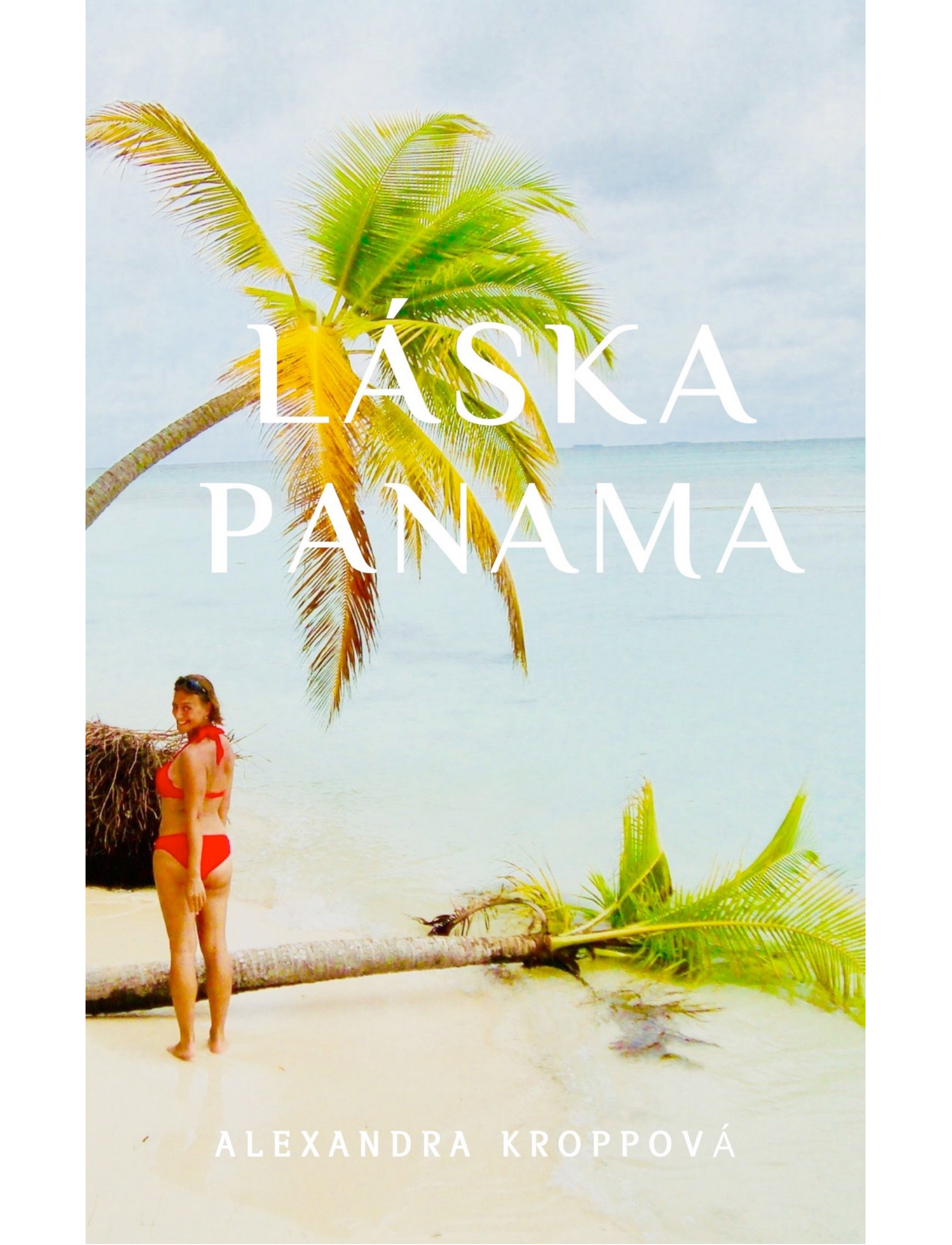

LÁSKA PANAMA

ALEXANDRA KROPPOVÁ

COPYRIGHT

© Alexandra Kroppová, 2022

LÁSKA PANAMA

Fotografie a texty © Alexandra Kroppová

1. vydání

Namena Investment s.r.o.

<https://www.samanacestach.cz/e-knihy>

Všechna práva vyhrazena. Jednotlivé části ani úryvky z této publikace nesmí být reprodukovány, uchovávány nebo přenášeny v jakékoli elektronické, mechanické, fotografické či audio formě apod. bez předchozího písemného povolení autorky či vydavatele.

ISBN 978-80-88119-06-7

VĚNOVÁNÍ

*Kniha pro všechny snílky a romantiky,
kteří opouští své komfortní zóny,
aby našli nejen sebe, ale i své spřízněné duše.*

**VĚŘTE BEZMEZNĚ, ŽE LÁSKA NA SVĚTĚ JE,
JEN SE JÍ ODEVZDEJTE A NEŘEŠTE,
CO BYLO A BUDE...**

*Když přijde, otevřete dokořán své srdce a milujte,
jako by to bylo poprvé...*

S láskou,

Alexandra Kroppová

1
PANAMSKÝ SLAĎÁK ANEB
ROMANTIKA NA SAN BLAS

OSTROVY SAN BLAS A PANAMA 2010

Vracím se z nějaké zapadlé panamské vesnice, do které jsem se půlhodiny šourala, abych se s bývalým přítelem spojila přes Skype. Ano milí zlatí, byly doby, kdy mobily nebyly chytré telefony a spojení přes celou zeměkouli nebylo tak jednoduché jako teď. Žádné WhatsAppy, Telegramy ani FaceTimy. Apky ještě neporodilo 21. století.

Ani nevím, proč jsem mu zase chtěla dát šanci? To ho stále miluji?

Sama sobě se směji. Což mne ten zmrďák neopustil na cestě kolem světa a po měsíci se jako srab vrátil do svého bezpečného domova? Mně nezbylo nic jiného, než sama odletět do Ria de Janeiro, protože půlroční cesta byla naplánovaná? Už zase jsem všechno špatné zapomněla a jen cítím, jak jsem stále zamilovaná? Jsem vážně tak nepoučitelná a blbá?!

Cožpak ten kokot nezruinoval moji psychiku i dosavadní půlroční cestu, na kterou jsem celá dlouhá léta šetřila? Stále mi vypisuje a volá. Nenechá mě, abych byla šťastná a svobodná. Neustále mě na dálku přesvědčuje, jak mě miluje a jak se mu stýská.

„Jojo hošánku, pozdě honit bycha!“

Do telefonu jsem nepřístupná a nemilosrdná, at' už mě nechá, ale přesto stále na něj na všech kouzelných místech myslím a je mi líto, že tam nejsem s ním. Sama sebe za to nenávidím. Srdci ani myslí neporučím, ale už mi přijde, že se z toho zhroutím. Jsem sama na cestě z Konce Světa (Ushuaia – Patagonia/Argentina). Skoro celou Jižní Ameriku jsem procestovala sama a Kolumbie měla být poslední zastávka, ale já se ještě kousla a zase jsem z celé situace vyždímala, co se dá. Plavbu katamaránem přes nejkrásnější ostrůvky naší planety do Panamy jsem si prostě nenechala ujít. Asi jsem v sobě chtěla zapudit ten cit, co v sobě stále cítím. Něčím ho přebít, umrtvit a už nic necítit. Možná celá tato cesta je žádostivá prosba, snaha vysvobodit se ze vztahu, který nemá odvahu, zdravou podstatu. Pepa Laufer mi často v hlavě srdceryvně zpívá: „Sbohem lásko, já jedu dál...“ Ani neví, jak mě tou písní inspiroval a kolikrát mi ji v uších na mé cestě zpíval.

A tak stále pokračuji v putování po planetě Zemi. Tady v Panamě jsem chtěla surfovat, nevychytala jsem ovšem období, zrovna nejsou žádné vlny a jen prší. Já teď tady v tom nečase v červené pláštěnce se courám sama, jsem jako zmoklá slípka a to doslova. Lije jako z konve. Aspoň nejsou vidět moje krokodýlí slzy, které se mi koulí po tváři bez zastavení. Jako by někdo najednou otevřel hráz obrovské přehrady, vše se to ze mně valí bez sebekontroly. Jako by ten extrémní déšť byl maskovacím manévrem pro mé bolestivé emoce, aby je smyl a zakryl.

Už prostě nemůžu! Čtyři měsíce sama žena na cestě na jednom z nejnebezpečnějších kontinentů naší planety. V očích druhých, kteří mě pozorují zpovzdálí přes Facebookové posty jsem za hrdinku a dobrodružku. Zatím to byly samé ovace a slastné úspěchy: výstup na Kilimandžáro, zdolání vysokohorské nemoci, ve zdraví jsem přežila street party v Brazílii, výstup na šestitisícový ledovec v Bolívii, žvýkání koky, okradení na Machu Pichu, potápění s lachtany i žraloky. Každý den byl jedno velké dobrodružství, které by se dalo popsat do výstižné stostránkové knihy. Mám úžasné zážitky, přepychové fotky, na nichž jsou velryby, tuleni lví, pelikáni, delfíni, roztomilí tučňáci, růžoví plameňáci i usměvavé lamy, všechna exotická zvířata, které ostatní vidí jen v kleci zoologické zahrady, já na vlastní oči spatřila v jejich volnosti a přirozeném prostředí.

Všechny měsíce byly tak záživné, výživné a autentické, že zahalily zákoutí mojí duše do pláště cestovatelské vášně. Každý den jsem vstávala s nadšením a smysluplným naplněním. Konečně jsem si plnila sen, který jsem měla odmalička. Bláhový dětský sen byl najednou realita a já jsem prožívala nejúžasnější etapu mého života. Bylo to tak, ale je nutné si přiznat, že celá ta doba byla také velmi psychicky náročná. Uhlídat si dvacetikilový bágel, se kterým chodím i čůrat, aby ho nikdo neukradl, protože ho bez dozoru nemůžu nikde nechat. Pas, hotovost, mobil, fot'ák, se vším tím jsem se chodila sprchovat i spát. Jsem ráda, že v autobuse nám nikdo nevypustil opojný plyn, jak se to stalo kamarádce Němce, která se v dopravním prostředku probrala skoro nahá a o všechnu techniku a cennosti přišla. Nebo že mi nikdo nenabídl sušenku s drogou, aby mě zneužil či okradl.